

Minnetale i begravelsen for Rosemarie Köhn
ordfører i Hamar, Einar Busterud
Hamar domkirke 3. november 2022

Deres majestet. Kjære Susanne. Kjære alle sammen

Det er ikke den vevre skikkelsen innhyllet i en stor biskopkappe vi tenker på når vi minnes Rosemarie Köhn. Det er ansiktet, det trygge uttrykket, det milde smilet, det varme blikket og denne stillfarende verdigheten. Men vi som var så heldig å bli nærmere kjent med henne, vi minnes også det som lå bak all denne mildheten. Standhaftigheten, utholdenheten og målbevisstheten som du bare får hvis du er vant til å takle motstand og utfordringer. Rose visste hva og hvor hun ville, og hun valgte en form som gjorde det vanskelig for sine motstandere.

Godhet og raushet er det vanskelig å finne argumenter mot.

Rosemarie Köhn inntok bispestolen i Hamar 20. mai 1993. Allerede før innsettelsen hadde hun inntatt hjertene til oss som bor her. Utnevnelsen var omstridt, men ikke her på Hamar og i Innlandet. For oss var hun en naturlig fortsettelse av en langvarig tradisjon med biskoper som har vært med å utvikle og sette preg på den norske kirken. Og ikke minst hvordan kirken forholder seg til folket.

Rosemarie Köhn ble landets første kvinnelige biskop. Men det er ikke dét som først og fremst står igjen etter henne. Hun hevet kirketaket! Hun gjorde opp med årtiers urett og fornektelse av homofiles rettigheter og kjærlighet. Hun åpnet kirkedøra for dem den hadde vært stengt for og sørget for at homofile prester omsider kunne få samme rett til kjærlighet som alle andre.

Rose stod oppreist, midt i en nasjonal og opprivende strid som må ha kostet. Likefullt hadde hun tid til enkeltmennesker og små prosjekter. I Hamar ble hun en del av bybildet, og en av de få autoriteter som blyge innlendinger turte å søke blikkontakt med. Det er ikke få lokale prosjekter hun stilte seg bak og bidro til å realisere.

Rosemarie Köhn tilhørte oss alle, men vi er takknemlige for at hun selv ville høre til på Hamar og i Innlandet. Hun lærte oss noe om medmenneskelighet, og om å beholde verdigheten også når du blir nedspylt med grums.

Rose praktiserte en kristendom som kunne få selv ateister til å vakle i troen. Hun levde som hun prekte, hun hadde et hjerte som rommet oss alle.